

HANNOS GÁBOR
prelúdiumok egy gyászmiséhez

talpalatnyi föld

egy ki nem kényszerített szerelem
koreográfiája, avagy
a lány pliszírozott szoknyában
vastagon szőtt garbóban toporog
a bábeli torony negyedik fokán

szemben vele egy hájas nagytőkés
közhelyességbe horpadó képe magasodik
osztálytársadalom fossziliájának
metaforáján csüngünk mi hárman
ismeretlen egymással

önként és rend

egy széthasadó gránit sztélé
rajta szó harsan, és
a mattfeketére csiszolt
szövegháló sorai közül
aszimmetrikusan
tükröződik vissza egy régmúlt

el nem hált
nászéjszakák derekán
esetleges időt tapintok
míg a szó és a szem
tetten éri a vágy delíriumát

szüzességét bitoroltam
ezeregy nappalokon át
a görbe hátú lánynak
ebben a megismerhetetlenségig
nivellált világban

atlasz összerogy

barbár vidéket láttam
ősatyák sírkövén
elnyúlva

itt egy matuzsálem
ráncos ujjbegyeiben
megbúvó jajszó
kaparja el
jelenem egy életbe

s a barbár vidék most
felhorkan
a mészkőhegység repedésein
barát szól hozzám:
vesd el magad
egy elme földjébe
be nem váltott álmaidon
ezen a barbár vidéken

és... és barbár a vidék
a puszta meg lomhán
szikkad el egy
ciklikusan visszatérő
gyilkosság parafrázisaként

a barbár vidék pedig kuncog
könnyei a vénámat mossák
át
a történelem így nem állt meg

Az argonauták elhulltak...

egy antagónia

vízben poshadó holttestet
ábrázoló triptichon, és
meglelem benne apámat, az aggastyánt
görvélykórtól üszkösödve
elmúlt őszök roskadozó mementóján
kézrátételért rimáncodott



ma – végül – nincs már más
csak az „én” borús képze

beszédre ösztökél az eszmény
a fenyőtengeren áthajlik
kibelez, majd odavet
az ok és az esemény ütközőpontjára

szentek és dáliák

sosem leltem otthont
e szakadár földön
ahol anyám méhéből
kiszakadván
először hallottam meg
a nyelv hívását

a szülész a szememben
hiányt pillantott
és elhajított messze,
messze anyámtól

megnyílt alattam a szakadár föld
hol mészárlás tárult elém
a kiomló belek és
elkenődő vérpázmák
kételyt hasítanak
a kollektív emlékezetbe

óvodakertben értem földet
ahol Chapman és
Salinger marakodtak
egy indíték költőiségén

én azért hiszem
hogy majd
egy esetleges élet
tengelypontján
mégis otthont lelek
e szakadár földön

8,4 a Richter-skálán

sans-culotte

kiapadó emlékek medrében
tapintom a kényszert
hogy fogjam és
elvágjam a rangidős torkát
vagy kiigyam a forrást
ahonnan a vágy fakad

karját nyújtja felém
egy indok, mert rábírt
hogyan levessem
kihunyó önazonosságom
csipkés palástját

ma már bromélia hajlik
nyakam reneszánsz ívére
és kifakasztja belőle
a megalomán életörömet
egy tagadás domborművén

és vállat von a kvéker

a vakmerő pacifista
egy értelmetlennek tűnő
konfliktus peremén
elbeszéli
a bőr sercegését

az altruista nyögi
a represszió fájdalmát
hogyan kineveti
a hadúr és
kétrét görnyed a kegy

Az elszenesedő hús
mementóját egy
ötemeletes betonmonstrum
rögzíti egy eljövendőnek
míg az ifjak és az özvegy pedig
sír, hogy Emilynek felejtetni kell

Oda hát az ártatlanság



az albatrosz letekint a bajkál tóra

Állok a kobaltekék ég peremén
egy szakaszosan csordogáló
eszmét kutatva

Élettel mosdatva
rakom egy toronyba
a bakkhánsnő
tetemének darabjait

Ha a tömeg forrong is
és lelkemet a bitón látná
én majd szavakat sziszegek
egy fokföldi jósdában

tornácon ért a megváltás

kitört a szó egy
jövővé híguló jelenben
és a beszéd nem sért

identitásba sodronyozva
nyelven rohad az „Én”
vagy a receptorokon sápad
fossilikus történelemben

ami hátramarad
az mégis
valami végletesen
és közhelyesen emberi

porlepte

fakó gyolcsing
az elszalasztottban felöltve

és a világ belém szakad

megvalósulatlan allegóriák
maró ösztönkésztetése
kielégületlenül
egy belpesti szuterénben

elkallódott múltjaink,
az érzelem felhasad
a Másik elbeszélhetetlenségében

